

บทที่ ๖

แม้ว่าจะเลยเวลาเที่ยงมาแล้วก็ตาม แต่พนักงานส่วนใหญ่ในออฟฟิศก็ยังคงนั่งทำงานง่วนอยู่ตามโต๊ะของตน โดยไม่มีที่ท่าว่าจะลุกไปไหน จนเมื่อมีเสียงใครสักคนเริ่มเรียกหาแม่บ้านให้ออกไปซื้อข้าวกล่องมาให้ทานนั้นแหละ รายการอาหารยาวเหยียดจึงถูกส่งต่อกันมาเป็นทอด จนป่าแกริบร้องบอกอย่างอ่อนใจ

"ใจเย็นๆ ค่ะ ป้ามีแค่สองมือนะคะ ถือมาไม่หมดสามสิบกกล่องหรอก"

"แหม ป้า ถือว่ายกน้ำหนักให้กล้ามเนื้อแข็งแรงมกึ่แล้วกัน พวกเราลงไปไม่ได้จริงๆ" พนักงานชายคนหนึ่งร้องบอกด้วยน้ำเสียงโกล้เตี้ยงเต็มที จนป่าแกอดสงสัยไม่ได้

"ป้าก็ว่าทำไมวันนี้ถึงนั่งกันเต็มออฟฟิศได้ ทุกที่

8 บอสหน้าตายกะยัยสาวดี

ไม่ทันเที่ยงก็หายกันไปหมดแล้ว เกิดอะไรขึ้นหรือคะ"

"พายุลงในที่ประชุมเมื่อเช้านะลิ บอสใหม่เห็นยิ้มๆ
อารมณ์ดียั้งนั่นหะ โทดีกว่าบอสฟิลิปปิ้นส์ของบ๊ายเออะ"

"ดีาย จริงหรือคะ บอสรูปหล่อไม่น่าโหดเลยนะคะ"

"โหดไม่โหดก็ต้องทำงานกันมือไม่ว่างแบบนี้แหละ
รีบลงไปซื้อข้าวดีกว่าบ๊าย หิวจะแย่แล้ว"

แม้บ้านวัยกลางคนรีบลงลิฟต์ไปตามคำขอของเหล่า
พนักงานทันที

นายเฉื่อยที่เพิ่งส่งข้าวเสร็จหันมาทางหญิงสาวที่นั่ง
ก้มหน้าจูด ปั่นงานในมือเป็นระวิง โดยทุกๆ ห้านาทีจะ
เหลือบตาขึ้นมองนาฬิกาตั้งโต๊ะที่เธอรู้สึกไปเองว่า เสียงเข็ม
วินาทีนั้นเดินเร็วยิ่งกว่าวันไหนๆ ซ่างให้ความรู้สึกเดียวกับ
ตอนทำข้อสอบเอ็นทรานซ์ ยามที่รู้ว่าเหลือเวลาไม่มากแต่
ทำโจทย์เลขไปได้ไม่ถึงครึ่ง แต่ถึงข้อสอบเอ็นฯ จะโหด
ขนาดไหน ก็ดูเหมือนงานตรงหน้าจะเป็นอะไรที่ทารุณกว่า
หลายเท่าตัว

"เอ็งไม่ทานอะไรหรอ บ๊ายเขาลงไปแล้วนะ"

"ไม่เอา! ใส่แว่นหนาขนาดนั้นแล้วยังไม่เห็นอีกหรอ
ว่ายุ่งแค่ไหนฮะ ไอ้คุณเฉื่อย"

"ฮะๆ โดนแค้นแล้วอย่าพาลเด่ะ"

"ช่ายสิ...ของนายมันผ่านฉลุยไปแล้วนี่" พอหันไป

นายน้อย 9

มองนาฬิกาก็ต้องหยุดต่อล้อต่อเถียงทันที อิกยี่สิบนาที
ไอ้ย...จะทันไหมเนี่ย "ตายๆๆ ต้องโดนปีศาจเหยียบบอก
แน่ๆ เลย"

ท่าทางนายเฉื่อยจะเริ่มเห็นเมฆดำพร้อมสายฟ้าฟาด
บนหัวเธอ จึงถอยหนีออกมาก่อน โดยไม่ลืมกล่าวทิ้งท้าย
ให้คนนั่งหน้าตมหงุดหงิดเล่นๆ "อีกไม่ถึงครึ่งชั่วโมงแล้ว
ยังงี้ก็ไม่ทันหรอกเอ็ง โดนแน่ๆ โดนๆ แน่ๆ โดนแน่ๆ
ไม่ล้อเล่นหน้า..."

เสียงร้องแซวจากเพื่อนร่วมออฟฟิศทำให้มือบาง
หยุดเขียน ขอเวลานอกหันไปหยิบของใกล้มือที่พอคว้าได้
ขว้างหัวเจ้าคนที่วิ่งปฐูตหายเข้าไปหลังฉากทันที

"อย่ามาให้เห็นหน้าอีกนะนายเฉื่อย แม่จะเอาให้
หัวแตกเลย รู้ๆ อยู่ว่าคนเร่งงานแล้วยิ่งหงุดหงิด"

เสียงโทรศัพท์มือถือดังชัดจิงหวะมาจากที่ไหนสักแห่ง
ใกล้ตัว หญิงสาวมองไปรอบโต๊ะที่รียกกว่ารังหนู เปิดดูน
รื้อนี้หาที่มาของเสียงอย่างโมโหโหโโส

ใครนะช่างโทรมาได้ตอนนี้ ไม่รู้หรือไงว่าคนกำลัง
จะตายอยู่อีกครึ่งชั่วโมงนี้แล้ว

สาละวณกับการหาเจ้าต้นเสียงอยู่นาน จึงเปิดลิ้นชักดู
ไม่มีเวลาสงสัยด้วยซ้ำไป ว่ามือถือไปอยู่ในลิ้นชักได้ยังไง...

พอเห็นเบอร์เพื่อนรักก็ไม่ต้องมีคำกล่าวทักทายใดๆ

10 บอสหน้าตายกะยัยสาวดี

นอกจากโวยเสียงหนอตๆ ใส่ทันที "ว่าไง ยัยลั้ม โทรมมา
ทำไมตอนนี่ เธอไม่รู้หรือว่าอเมริกากำลังจะถล่มเมืองไทย
อยู่อีกครึ่งชั่วโมงนี่แล้ว"

หญิงสาวใส่อาภรณ์ราวกับกำลังนั่งดูข่าวซีเอ็นเอ็น
ก็ไม่ปาน แต่ประเทศมหาอำนาจที่เธอว่ากลับไม่ได้หมายถึง
ใครในทำเนียบขาว หากแต่เป็นบอสคนใหม่ที่ส่งตรงมาจาก
บริษัทแม่ในอเมริกาเมื่อสองเดือนก่อนต่างหาก

"ฉันไม่สนหรอกนะว่าใครจะถล่มใคร ฉันสนแต่ว่า
ใครก็ไม่รู้มีบอสใหม่เป็นฝรั่งตาน้ำข้าว"

"โทรมาเรื่องนี้อะนะ เต๋ยว...แป็บหนึ่งนะ"

เอ็งหรือสอวค์ สาวมั่นทันสมัยที่ชื่อเซยสนิท กรอกเสียง
ลงไปอย่างหงุดหงิด หันซ้ายหันขวา แล้วทิ้งปากกาในมือ
มุดลงใต้โต๊ะ เตรียมตั้งท่าจะหนีทาทันที แต่ไม่วายระแวง
จึงแอบเงยหน้าขึ้นมา มองไปทางประตูห้องเจ้านายใหญ่ที่
ปิดสนิท ก่อนจะมุดลงไปอีกครั้ง

หน้าต่ามึนๆ ประตุมิซง ไอ้เรื่องแบบนี้มันต้องระวัง
และยังมีเจ้านายจอมเขี้ยบลิงในออฟฟิศด้วยแล้วละก็...
ยังต้องระวังเป็นสามเท่า

"ว่ามา"

"แล้วเขาเป็นไง" องค์กรไม่สนใจเสียงซุ่น ถามด้วย
น้ำเสียงตื่นเต้นต่อทันที

นายน้อย 11

"จะให้เป็นไงได้ละคะคุณส้มเจ้าขา ฝรั่งเศสก็ผมทอง
ตาสีฟ้าเหมือนกันหมดนั่นแหละ"

สองค์ไม่ได้เจาะจงลงไปว่า ฝรั่งเศสที่นั่นมีนัยน์ตา
สีฟ้า น้ำทะเลคมกล้า โดยเฉพาะเวลาตั้งท่าฟังการรายงาน
อย่างตั้งใจด้วยแล้ว จะยิ่งนำดูเป็นพิเศษ รวมถึงเครื่อง
หน้าเข็มแบบชาวตะวันตก จมูกโด่งเป็นสัน ผมสีน้ำตาล
อ่อนจนเกือบทอง รูปร่างล่ำสันแบบนักกีฬา ถ้าสวมหมวก
คาบอย ชีม่า เธอก็เชื่อว่าเป็นพระเอกหนังได้สบาย

"พูดแปลกๆ นะแก ทุกที่คุณสองค์ที่รักเจอฝรั่งเศส
แต่จะกรี๊ดใส่"

"ใครกรีดอะไร ไม่ใช่ทุกคนสักหน่อย"

เสียงตอบกลับมาอ้อมอ้อมไม่เต็มเสียงนัก เพราะ
ใครๆ ต่างก็รู้กันว่า สองค์ สาวม่นนั้นประกาศอย่างเป็นทางการ
ตั้งแต่สมัยเรียน ม.ปลาย ว่าสเปกหนุ่มในฝันนั้น
ต้องเป็นฝรั่งเศสผมทอง ตัวสูง ร่างใหญ่ จู๋หมาลาบราดอร์
เดินเล่นในสวนตอนเช้าเท่านั้น ถึงขนาดเลือกเรียนวิชาเอก
ภาษาอังกฤษ และมาสมัครเข้าทำงานบริษัทเกี่ยวกับเครือข่าย
คอมพิวเตอร์ชื่อดังของอเมริกา ก็เพราะหวังไว้ว่าสักวันหนึ่ง
ถ้าสวรรค์มีตาคงจะได้เห็นความสามารถของเธอ และส่งเธอ
ไปยังโลกกว้างใบใหม่ ในวงเล็บว่าจะต้องมีหนุ่มหล่อหน้า
เหมือนแบรด พิตต์รออยู่ด้วยนะ

12 บอสน้ำตายกะยัยสาวดี

ตลอดสองปีที่ผ่านมา หญิงสาวมักจะบ่นกับเพื่อนเสมอว่า เมื่อไหร่บอสเจ้าระเบียบชาวฟิลิปปินส์จะถูกส่งกลับประเทศไปเสียที แต่พอถึงเวลานั้นจริงๆ พร้อมกับฟ้าประทานบอสหนุ่มผมทอง ตาลีฟ้าน้ำทะเลมาให้อากบริษัทแม่ เธอกลับปิดข่าวเงียบสนิท ไม่บอกใครสักคำ

"หรือเขาเป็นฝรั่งพุงโล หัวล้าน หน้าตาน่าเกลียด" เพื่อนสาวตั้งข้อสันนิษฐาน

"เปล่า..."

"งั้นก็แสดงว่าหน้าตาดี"

"ก็ดี..."

"แล้วทำไมล่ะ หรือเขามีเมียผมบลอนด์ ตาลีน้ำตาล หุ่นนางแบบ พร้อมหนีบลูกชายวัยน่ารักมาด้วยอีกสองคน"

"ใครว่า โสตสนิทต่างหาก"

"งั้น...ก็แสดงว่าเขาเป็นเกย์!"

"บ้า!" เอ็งตะโกนลั่น แล้วก็ต้องรีบเงียบเสียง เพราะนึกได้ว่าออฟฟิศมีคนอยู่เต็มไปหมด

"คิดพิเรนทร์นะแก"

"อ้าว งั้นแล้วทำไมเขาถึงไม่น่าสนใจสำหรับแกล่ะยะเอ็ง"

"เขาพูดไทยได้" คำตอบเฉยๆไปเรื่องอื่นยังทำเอาองค์อรังเป็นไก่ตาแตก

"อะไรนะ พูดไทยได้ แล้วไง ฝรั่งครบสูตรของแก"

"ห้ามเว้าไทยหรือไง"

"จะให้บอกไงดีละเนี่ย ก็...เขาน่ะไม่ใช่แค่พูดได้นะแก แต่พูดคล่องยังกะอยู่เมืองไทยมาสักสิบปีั้งแหละ ทั้งๆ ที่เพิ่งถูกส่งตัวมาแท้ๆ แล้วยิ่งไปกว่านั้น เขานะวิจารณ์โปรเจกต์ของฉันทกลางที่ประชุมเสียไม่มีดีเมื่ออาทิตย์ก่อน ทั้งที่งานนี้นั้นอดนอนตาเป็นหมีแพนด้ามาตลอดทั้งเดือน แถมท้ายด้วยการสั่งให้อยู่แก่โปรเจกต์กะเขาทุกเย็นด้วย"

"เหตุผลล่ะ"

"เหตุผลนะเธอ... 'ผมต้องการงานที่เพอร์เฟกต์' "หญิงสาวตัดเสียงอย่างหมั่นไส้ "บ้าอำนาจจะตาย อีตานี้นะ"

"โห..."

พอได้พูดแล้วก็เหมือนไม่มีอะไรมาหยุดอาการเมาท์ของเธอได้อีก สอวงค์ยังคงใส่ต่อโดยไม่รู้สึกเลยว่า พายุร้ายกำลังจะพัดเข้ามาในไม่อีกกี่นาทีนี้

"เขาร้ายกะเรามากนะสิ้ม ภายใต้อรอยยิ้มสดใสแบบ 'เมกันจำ' แสงสว่างของโลกเสรีฉายรอบตัว ผู้ชายแบบเขาก็ไม่ต่างอะไรจากผู้ชายเอเชียที่ชอบกดผู้หญิงไว้ได้เข็มขัดหรือก" คำอธิบายของสอวงค์เล่นเอาอีกฝ่ายหัวใจแทบหล่นไปที่ตาดุ่ม

"เฮ้ย...นี่แกอย่าบอกนะว่า แกเสร็จเขาไปแล้วนะ"

"แกจะบ้าหรือไง! ไม่ใช่อย่างนั้น ฉันหมายถึงกตขี้

14 บอสน้ำตายกะยัยสาวดี

การออกความคิดเห็นนะ ประมาณว่าผู้ชายถูกเสมอ ผู้หญิง
ไม่มีความคิด เป็นแค่วัวแม่พันธุ์อะไรทำนองนั้นนะ"

"แกเริ่มทำฉันงงแล้วนะ"

"คือจี้...บอสฉันนะ นายโทมัส แบรินดอน หนุ่ม
อเมริกันวัยสามสิบ สถานภาพโสด จบโทเกียรตินิยม
อันดับสอง ทำงานเป็นผู้บริหารในบริษัทแม่มาสี่ปี ได้เลื่อน
ขั้นมาตลอด ทุกอย่างเลิศหมด อนาคตสดใส แล้วพี่แก
ก็คิดแผลงๆ ย้ายตัวเองมาประจำที่สาขาเอเชียตะวันออกเฉียง
เฉียงใต้ ด้วยเหตุผลแบบฝรั่งผู้แสวงหาความท้าทายอะไร
ของเขานั้นแหละ พุดไทยคล่องปรือ่ไม่รู้หัดมาจากไหน
อัธยาศัยดี เสียแต่..."

"เสียแต่อะไร"

"เขาเป็นมนุษย์ชอบจับผิดนะสิ!"

"อ้าว เป็นนั่นไป"

"มันก็เป็นไปแล้วละยะ ถ้าเขาจับผิดทุกคนล่ะก็
ฉันจะไม่บ่นสักคำ นี้อะไร...จับผิดแต่ฉัน ทั้งตอนประชุม
ทำงานเอกสารเล็กๆ น้อยๆ เขายังว่า... 'คุณสองจี้ ภาษาอังกฤษ
ของคุณดีมาก ผมยอมรับ แต่ความสะอาดของคุณ
เอาไปศูนย์คะแนน งานที่นี้มาตั้งหลายปี น่าจะรอบคอบ
ให้มากกว่านี้หน่อยนะ ไปแก้คำผิดสิบที่นั่นมาใหม่ด้วย...
แล้วเอากลับมาให้ผมดูใหม่ภายในยี่สิบนาทีนี้' " เอ็ง

นายน้อย 15

ตัดเสียงทุ้มต่ำลงอย่างน่าขัน เลียนท่าทางเหมือนตอนเขาพูดเบ๊ะ "ดูที่เขาทำสิ ยิ่งกว่าซิสเตอร์สมัยเรียน ม.ปลายอีกนะสิ้ม"

"โอ้ เอ็ง ไม่เอาน่า เขาอาจจะอยากให้งานออกมาดีจริงๆ ก็ได้"

"เขาอะปีศาจชัดๆ!"

สองศรีใส่อารมณ์อย่างโกรธสุดขีด และเพราะมัวแต่เมาท์อยู่ใต้โต๊ะ จึงไม่ได้เห็นว่าใครมายืนอยู่อีกฝั่งของโต๊ะตั้งนานแล้ว พอเริ่มอ้าปากจะเมาท์ต่อ เสียงทุ้มต่ำที่เจ้าตัวเพ็งเลียนแบบไปเมื่อก็ผสมอารมณ์กรุ่นหนอยๆ ก็ดังขึ้น

"ผมเป็นปีศาจอย่างนั้นหรือคุณสองศรี"

"บอสิ!" หญิงสาวอุทานออกมาเสียงดัง แต่ยังไม่ยอมออกมาจากหลุมหลบระเบิด เธอคิดว่าถึงโต๊ะจะเล็ก แต่ก็ยังช่วยกันสายตาดูๆ นั้นได้แหละน่า

"ออกมาพูดกับผมด้วย มิสสองศรี วรวิทย์"

พอโดนเรียกเต็มยศ ร่างบางจึงกรอกเสียงลงโทรศัพท์ในมืออย่างอ่อยๆ "แค่นี้ก่อนนะสิ้ม ถ้ารอดตายจะโทรกลับไปนะ"

สองศรีค่อยๆ ดันเก้าอี้ออก โผล่หน้าขึ้นมาส่องยิ้มแห้งๆ ให้เขา แต่คนตรงหน้ากลับไม่ยิ้มตอบเลยสักนิด แถมมองเธออย่างไร้อารมณ์ที่สุดด้วย

16 บอสหน้าตายกะยัยสาวดี

อาการเม้าท์แตกทำให้ลืมหืมสัปดาห์ไปว่า เสียงจ้อแจของ
ออฟฟิศเมื่อครู่เงียบลงไปอย่างผิดปกติตั้งนานแล้ว

"ขอบคุณที่ชมว่าผมพูดไทยคล่อง..." เขาพูดด้วยสีหน้า
เรียบสนิท แต่ดวงตาแทบจะเผาเธอให้ไหม้เป็นตอตะโก

ไอ้ที่พูดแบบนี้ก็แสดงว่าเขาเย็นฟิงเธออยู่ตั้งนาน
แล้วสิ

เวรกรรมล่ะฉัน ให้ตายเหอะยัยเอ็งเอ๊ย... เตรียม
หาล้างเก็บของรอได้เลย โดนไล่ออกแหงชะ

"แต่ผมอยากได้คำอธิบายในเรื่องที่คุณกล่าวหาว่า
ผมเป็นปีศาจ ตอนเราแก้โปรเจกต์รอบที่ห้ากันอีกครั้ง..."
ชายหนุ่มมองนาฬิกาข้อมือก่อนจะพูดต่อ "ในอีกสิบห้า นาที
นี้ ถ้างานของคุณเสร็จทันเวลานะ"

เขาปรายตามองกองกระดาษเคลื่อนบนโต๊ะของเธอ
ด้วยใบหน้าตายสนิท

"คะ บอส"

โทมัส แบรนดอนวางแฟ้มงานลงบนโต๊ะ ก่อนจะ
เดินกลับเข้าห้องของเขา หลังประตูปิด แทบจะมีเสียง
ถอนหายใจดังขึ้นพร้อมๆ กัน สายตาทุกคู่ยังคงจับจ้องมา
ที่เธอเป็นจุดเดียว อาการแก้เขินจึงระเบิดออกมาเป็น
คำพูดว่า

"มองอะไรกันยะ ทำงานของตัวเองไปสิ!" โวยเสร็จ